

Amateur tegen Meester

Harold de Boer

Wie wil het eens tegen Pliester proberen?, vroeg teamcaptain Eric Roosendaal voor de wedstrijd. tegen HSG 2. Ach kom, laat ik me eens opofferen voor het teambelang.

Leon Pliester (IM; 2394) – Harold de Boer (1824)

Amstelveen 5 – HSG 2 (9), 15 mei 2004

1.d4 Pf6 2.c4 e6 3.Pc3 Lb4 4.e3

Even iemand een 'Rubinstein-complex' bezorgen...

4. .. c5 5.Pge2 0-0 6.d5 exd5 7.cxd5 d6

Hier vond ik mezelf al erg slecht staan, de Fritz database vindt ook geen partijen waarin deze opening voorkomt. Het is dan ook de eerste Nimzo-Indiër die ik speel in een officiële partij, en dan nog wel tegen iemand die er een boek over geschreven heeft! (wat ik overigens pas na de partij hoorde...)

8.a3 La5 9.Pg3 Te8 10.Le2 Te5

Valt d5 aan.

11.Lf3 b5 12.0-0 b4 13.axb4 cxb4 14.Pce2 Lb6

Moet volgens mij, anders komt Da4.

15.b3 Pbd7 16.Pd4

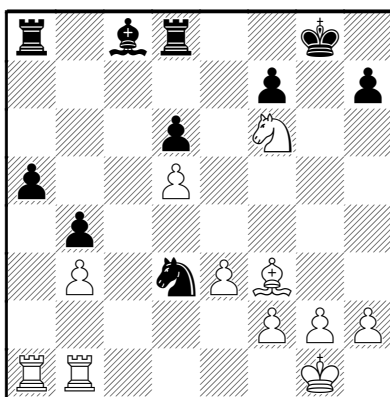
Die moet eraf.

16. .. Lxd4 17.Dxd4 a5 18.Lb2 Pc5 19.Dh4 Te8

20.Tfb1 Pd3

Dit kost een pion.

21.Lxf6 Dxf6 22.Dxf6 gxf6 23.Pe4 Td8 24.Pxf6+

De zwarte stelling is om te janken.

24. .. Kg7 25.Ph5+ Kh6 26.Pg3 f5

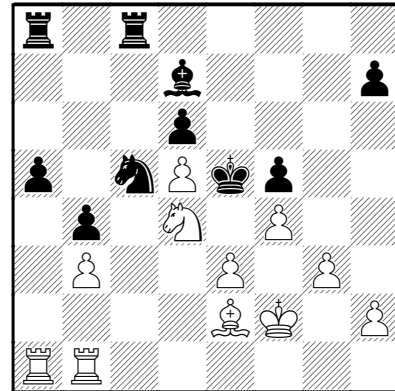
Houdt in ieder geval e4 onder controle, waardoor wits activiteit wordt vertraagd.

27.Pe2 Kg5

De koning naar het centrum om de gaten te pluggen.

28.g3 Kf6 29.Pd4 Ld7 30.Le2 Pc5 31.f3 Tdc8

32.Kf2 Ke5 33.f4+

Fritz geeft dit ook als beste zet, ik zie echter alleen maar een verzwakking van e3 en twee mooie velden voor mijn paard op d3 en e4.

33. .. Kf6

33. .. Kxd5 is mat in 6 na 34.Lc4+ Ke4 35.Pf3 Pd3+ 36.Ke2 Txc4 37.bxc4 Pxf4+ 38.gxf4 en Pd2#. Dit kon ik natuurlijk niet uitrekenen, ook omdat ik nog maar drie minuten had, maar tegen een IM weet je gewoon dat je hier niet op in moet gaan.

34.Lf3

Nu kom ik binnen.

34. .. Pd3+ 35.Ke2 Tc3 36.Kd2 Pc5

Een pion achter, maar volgens mij sta ik gewoon beter.

37.Tb2?

Blunder.

37. .. Te8 38.Te1 Td3+ 39.Kc2 Tc3+ 40.Kb1 Pd3 41.Td1

Wit geeft op. Mijn eerste overwinning op een IM, het ratingverschil was 570 (!) elo.

Deze overwinning mocht voor Amstelveen 5 overigens niet baten, we verloren met 7-1 en degraderen ook nog uit de KNSB.

Kleine broer

Michiel Harmsen

Ik ben Michiel Harmsen. Velen kennen mij gewoon als Michiel. Ze zeggen soms “Dag Michiel, hoe gaat het met je?” Vroeger, toen ik nog in Nijmegen woonde en schaakte, had ik vaak het gevoel dat ik niet Michiel was. Daar was ik De-Broer-Van-Jessica. Toen zei men vaak “Dag Michiel, hoe gaat het eigenlijk met Jessica?” Ik heb hier nooit therapie voor gehad.

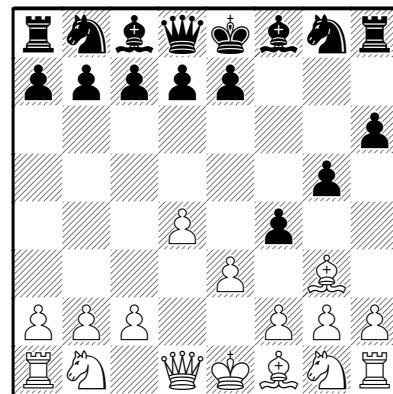
Over de schaakprestaties van Jessica Harmsen kan ik u natuurlijk niets nieuws vertellen. Hooguit bent u even vergeten hoeveel keer ze nou eigenlijk nederlands meisjeskampioen en dameskampioen is geworden, en of ze dat nou al op haar twaalfde of haar elfde voor het eerst was. Nou weet ik dat ook allemaal niet meer precies, dus laat ik vertellen hoe het allemaal begon. Ik speelde vroeger veel spelletjes met mijn jongere zusje. Op heel jonge leeftijd veelal stratego en schaken. Ik won altijd. Gewoon altijd. Met beide spelletjes. Dat waren mooie tijden. Totdat ze een keer vertelde dat ze al twee keer na school naar een schaakclub was geweest en me uitdaagde voor een potje schaak. Gewoonlijk openen wij met symmetrische opstellingen: a4, b3, c4, Pc3-b5, en hetzelfde op de andere vleugel, waarna de partij eigenlijk pas begon. Ze speelde nu opeens heel anders, heel raar, vond ik toen. Dat was het begin van een nieuw tijdperk. Ik verloor kansloos. Ze legde me naderhand uit dat ze veel had geleerd op die club. Dat je moet centraliseren bijvoorbeeld. Natuurlijk ging ik ook op die club.

Mede daardoor kon ik aanvankelijk het tijt nog enigszins keren. Ik had het voordeel van mijn 2½ jaar leeftijdsvoorsprong. Jessica werd als talent beschouwd en kreeg trainingen. Daardoor gingen wij eerst gelijk op qua schaaksterkte. Maar wat schaakprestaties betreft lag dat anders. Jessica verzamelde al snel vele glimmende bekertjes in nationale meisjeskampioenschappen. Ik heb mij één keer geplaatst voor de finale van het regionale jeugdkampioenschap, waar ik vervolgens laatste werd... Wij speelden na school vaak een aantal vijf-minuten-vluggertjes, die ik af en toe ook won. Later, toen ik een jaar of 16 was, werd ze toch duidelijk sterker. Soms werd het dan wel 8-0 voor haar. Dat ging ook wel eens gepaard met enig verbaal geweld. “Zo ga je mat

hoor.” Hoewel ik met veel plezier aan die periode terugdenk waren dit soort momenten toch enigszins pijnlijk. Uit deze periode stamt onderstaand vluggertje. Ik denk dat velen hun eigen schaakniveau spiegelen aan een naaste. Voor mij is dat Jessica. Een overwinning op zo iemand heeft toch meerwaarde.

Michiel Harmsen – Jessica Harmsen

1.d4 f5. Ze speelde toen vaak Hollands, waar ik al op vele manieren van verloren had. 2.Lg5 Dat had ik net ergens geleerd, dat dat ook kon. “Wat een gekke zet” constateerde Jessica, terecht. Ze speelde 2. .. h6 en zei “Zo, die kan weer terug.” Na mijn 3.Lh4 keek ze wat verbaasd en attendeerde mij er op dat deze loper zometeen naast het bord zou staan. Krachtig speelde ze 3. .. g5. Nou wist ik dat die loper onkwetsbaar was vanwege het narrenmatmotief. Maar uit de woorden van mijn zusje bleek dat ze dat niet wist! Ik moest nu niets laten blijken! Geen triomfantelijke blikken! Zou ze erin trappen? Er volgde 4.Lg3 f4 5.e3

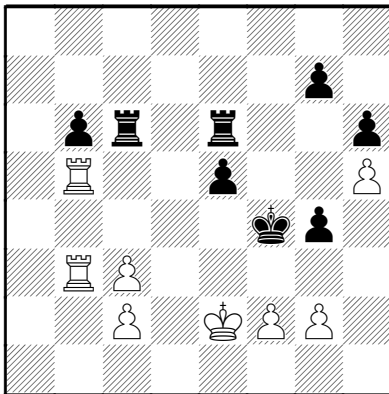
Zou ze het op het laatste moment nog doorkrijgen? Nee, ze speelde 5. .. fxg3, beleefd informierend wanneer ik op zou geven. Oh, wat een genot! Wat nu te doen? Nog 3 minuten nadenken om dit moment langer vast te houden? Ik speelde 6. Dh5 en zei met een grote glimlach “mat”.

Helaas bleek dit euforische moment ook zeldzaam te zijn. Tot aan de dag van vandaag verlies ik nog vaak van mijn kleine zusje. Met veel plezier, dat wel, want ik ken mijn plaats inmiddels. Ik ben in het schaken nog steeds kleine broer.

Een geniale prutser

Hans van Nieuwkerk

Slechte herinneringen zijn er om vergeten te worden. Zoals een stuk in de opening winnen en dan alsnog verliezen of een mat in 1 over het hoofd zien. Slechte herinneringen genoeg maar één fragment staat in mijn geheugen gegrift en dat is het einde van een partij tegen Wouter Simonis. We gaan een eind terug in de tijd, het is 30 november 1984 – plaats van handeling: Uilenstede. Het is een partij voor de Verlaancup en Wouter heeft wit. Er komt een Franse partij op het bord en rond de 40^e zet ontstaat deze stelling.

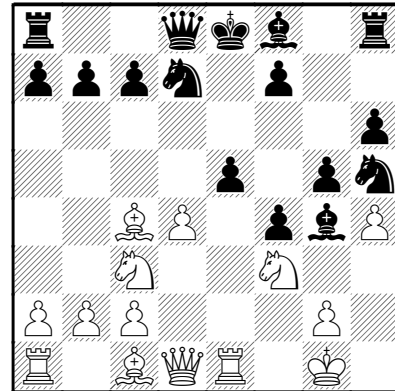
Wit heeft zojuist op zet 40.Kd3-e2 gespeeld. Zwart had echter al makkelijk de pion op h5 kunnen ophalen maar zwart wil meer. En met 40. ... e5-e4 denkt hij de partij in zijn voordeel te beslissen. Echter na 41.g2-g3 is het mat. Van verbazing viel ik uit mijn stoel.

De beste herinnering is ook niet eenvoudig. Is het mijn debuut in de Hoofdklasse (nu Meesterklasse) in 1998 in de wedstrijd tegen BSG(!) waarin ik op bord 2 uit kwam tegen Alexej Barsov en uiteraard verloor of was het die welverdiende remise in een simultaan tegen Evgeny Svesjnikov? Niets van dit alles, het volgende fragment is een potje uit de Keizer. De partij dateert van 18 april 1997. Het begon met de volgende zetten:

Hans van Nieuwkerk – Jan van Rossum

1.e4 e5 2.Pc3 Pf6 3.f4 exf4 4.Pf3 h6 5.Lc4 d6 6.0-0

Lg4 7.d4 g5 8.h4 Pbd7 9.Te1 Ph5 10.e5 dxe5

Dit is de stelling waar het allemaal om draait. Hier begon ik na te denken en te denken en plotseling zag ik een kans om mijn Dame te offeren.

11.Pxe5 Lxd1 12.Pxf7 Le7 13.Pxd8 Txd8 14.Txd1
en op de 31e zet werd besloten tot remise.

De partij bleef aan mij knagen en in het week-einde besloot ik de bewuste stelling na 11.Pxe5 in de computer te gooien. En jawel hoor, het rekenmonster kwam met een mat in 9!!.. Teleurgesteld was ik dat ik dat niet gezien had maar wel blij over mijn intuïtie. Ik besloot de stoute schoenen aan te trekken en dit fragment op te sturen naar *Schaaknieuws* en inderdaad, twee weken later was mijn ingezonden brief met partijfragment gepubliceerd. Trots was ik en iedereen (ook al speelde ze geen schaak) liet ik het fragment zien.

Twee weken later was ik het alweer vergeten maar ruim een jaar na dato maakte vroeg John Spinhoven mij over het bewuste fragment. Hij mompelde iets over een publicatie van John Nunn. Het bleek te gaan over het boek met de titel *John Nunn's Chess Puzzle Book* en wat schetst mijn verbazing: op pagina 90 puzzel 218 is mijn stelling te zien. En in het antwoord op pagina 192 staat de oplossing: 1.Pxe5! (ik krijg een uitroepteken van John Nunn! (hij krijgt er één van mij)) Lxd1 2. Lxf7+ en dan gaat hij nog zo'n acht zetten door tot hij bij het mat uitkomt. En hij concludeert dat wit won na 1.Pxe5 en dat is dus niet zo, dus als ik John Nunn nog een keer ontmoet dan zal ik tegen hem zeggen dat ik een geniale prutser ben, want het eindigde in een DRAW!

“Je staat zelf schaak!”

Dirk Goes

Een tijdje geleden werd ik op mijn wandeling langs de borden aangeklampt door Jan Krans met de vraag aan welke partij ik de meest emotionele herinneringen bewaarde en of ik daarover exclusief voor *L'Echec* een artikel over zou willen schrijven. Maar natuurlijk! Eenmaal thuisgekomen greep ter inspiratie naar de dichtstbijzijnde whiskeyfles en maakte in gedachten een reis door de tijd. Ik speel veel, zo'n 40 à 50 partijen per jaar, en dat al sinds 1971, toen ik op 15-jarige leeftijd bij Tal kwam binnenlopen. Eerlijk gezegd heb ik in al die jaren niet zo vreselijk veel emotioneel geladen partijen gespeeld. Het vermijden van risico's heb ik immer als een deugd beschouwd (ik ben niet zo'n held) zodat ik mij door de jaren heen hoofdzakelijk heb beperkt tot het spelen van nogal duffe partijen waarin het remisepercentage ver boven het landelijk gemiddelde kwam te liggen, en als ik al eens won dan kwam dat doorgaans niet zozeer door eigen prestatie maar voornamelijk doordat de tegenstander, het kennelijk zinloze geschuif meer dan zat, de boel met noodlottige gevolgen ging forceren.

In weerwil van het bovenstaande speelde ik niettemin zo af en toe toch weleens een partij waarbij mij de adrenaline door de aderen gierde en aan die partijen bewaar ik dierbare herinneringen, juist vanwege het feit dat ze zo a-typerend zijn voor mijn doorgaans voorzichtige speelstijl. Zo staat mij nog levendig mijn allereerste interne partij bij Tal voor de geest. Gewonnen, en hoe! 10.Dxh7 mat! Even overwoog ik op mijn hoogtepunt te stoppen met het actieve wedstrijdschaak, toch maar niet gedaan en de week erop kwam Peter Burlage mij hardhandig weer op aarde terugzetten, waarna ik weken-, nee, maandenlang alles wat ik maar kon verliezen heb verloren. Een paar jaar later was mijn niveau nochtans voldoende vooruitgegaan om Tal in externe wedstrijden te mogen vertegenwoordigen. Debuteren deed ik in Tal 6, uit tegen Oosten/Toren 2. Ik had zwart, beantwoordde 1.e4 met e5 en kreeg prompt 2.f4 voor de kiezen. Schrikken! Ik wist nog net dat dit het Koningsgambiet heette, maar hoe het moest, geen flauw idee ... Na een stukoffer van mijn tegenstander kreeg ik dan ook een gigantische koningsaanval

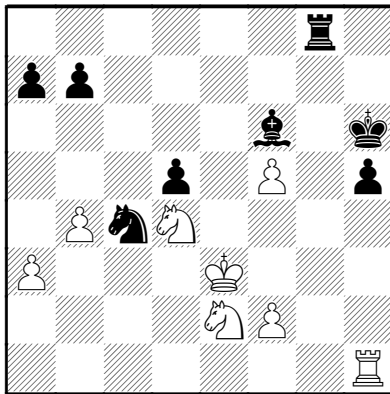
over mij heen en kwam in mum van tijd slecht tot verloren te staan, maar ik kende mijn plicht, vocht voor wat ik waard was en werd daarvoor in extremis beloond. Na een helletocht door een vijandelijk mijnenveld vond mijn koning één van de weinige veilige plekjes op het bord die er nog over waren, waarna mijn materieel surplus de beslissing bracht, al moest ik het nog wel even secuur spelen. Dat was echter aan mij wel besteed, en toen de laatste hindernis dan toch eindelijk was genomen sprak mijn teamleider, wijlen Jan van der Spruijt, tegen de teamleider van Oosten/Toren de historische woorden: “Meneer, die jongen ziet alles”, wat bepaald niet waar was maar wel heel erg aardig.

In de loop der jaren werd ik steeds sterker (‘minder slecht’ is misschien een meer correcte omschrijving) zodat er af en toe weleens een aardige uitschieter tussen mijn uitslagen zat. Zo won ik eens van Dimitri Reinderman en van Arthur van de Oudeweetering, maar dat waren vluiggertjes van 8 minuten, en de partij die ik enkele jaren geleden tijdens het Bevrijdingstoernooi in Wageningen won van de Russische IM Ragozin was een rapidpartij van 25 minuten. Wat echte partijen betreft is Dinand Webbink mijn grootste scalp. Het zal ergens in 1992 zijn geweest dat ik tegen hem werd ingedeeld voor de interne competitie bij Tal. Eigenlijk was het niet echt een partij, want Dinand was de facto de enige die nadacht. Ik speelde met in het achterhoofd iets van “Ach, Dinand is toch veel te sterk voor me, dus we schaken wat, na een uur of twee geef ik het beleefd op, we plunderen de bar en we gaan nog gezellig wat zitten vluggeren”. Dus ik maar wandelen, beetje slap ouwehoeren, af en toe een zetje doen en Dinand maar denken en denken. En ziet, tot mijn stomme verbazing liep de geplande twee uur uit naar de volle speeltijd, ik vluggerde vrolijk mee in Dinand's tijdnood, veroverde een kwaliteit en won de partij. Grote consternatie, want Dinand had destijds bij Tal de status van onverslaanbare halfgod. De onvermijdelijke analyse na afloop werd een beetje genante vertoning. Bijna elke keer als Dinand vroeg “Maar als ik nou deze had gedaan, wat had je dan gespeeld?” moest ik het antwoord schuldig blijven. Dinand bleek vrijwel alles te hebben gezien en ik vrijwel niets, en toch had ik gewonnen. Schaken is een hard spel.

Maar de meest bewogen partij die ik ooit speelde was zonder twijfel de partij die ik op 25 oktober 1991 in het kader van de wedstrijd Amstelveen 4 – Tal 3 met wit speelde tegen Jan Willem Stroes, destijds voorzitter van Amstelveen en nog steeds te bewonderen in het kandidatentoernooi. Na 40 zetten werd de partij, zoals toen gebruikelijk, afgebroken, en wel in de volgende stelling:

Dirk Goes – Jan Willem Stroes

Tal 3 - Amstelveen 4, 1991

Stelling na 40. .. Pc4+

Ik besloot **41.Kd3** in de envelop te stoppen, en drie weken later werd de partij uitgespeeld. Stand in de wedstrijd was op dat moment 4-4 met de resterende partij potremise, zodat mijn resultaat beslissend was voor de gehele wedstrijd. Het maakte de druk er alleen maar groter op.

41. .. h4 Op 41. .. Pxa3 komt sterk **42.Pf4** en wit bij goed spel wint zijn pion terug.

42.Pe6 Tg4 43.P2f4 Pe5+ 44.Ke2 d4 45.Pd5!

Een voltreffer! De paarden doen hun moordend werk.

45. .. Lg5?!

Verliest een stuk. Iets beter is wellicht **45. .. Pd7**, maar ook dan komt beslissend **46.Kf3 Kh5** (**46. .. Tg8 47.Pxf6 Pxf6 48.Txh4+ Ph5 49.Pf4 Tg5 50.f6!** is nóg erger) **47.Pdf4+**, en dat zal toch waarachtig wel winnen.

46.f4 d3+ 47.Ke3 Tg3+ 48. Ke4

Leuk, zo'n kluitje ...

48. .. Lxf4 49.Kxf4 Pf3

Relatief de beste. Wit staat gewonnen maar mag de zwarte d-pion niet uit het oog verliezen. Overigens had Jan Willem hier nog maar zo'n twee minuten voor 21 zetten!

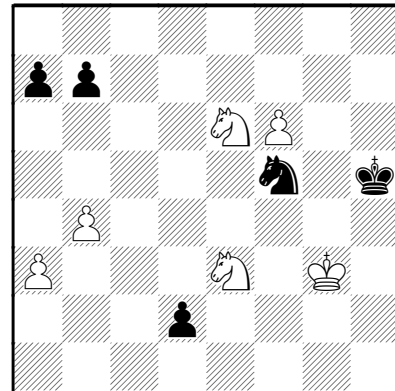
50.Txh4+ Pxh4 51.Kxg3 d2!

51. .. Pxf5 52.Kf2 wint eenvoudig.

52.Pe3 Kh5 53.f6??

Winnend was eerst **53.Pg7+ Kg5** en pas dan **54.f6**.

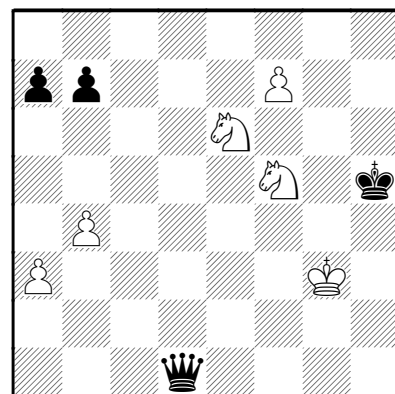
53. .. Pf5+! Totaal, maar dan ook totaal overzien!

54.Pf4+?! Illegal move! Jan Willem drukte onmiddellijk de klok weer in. "Dat kan niet, je staat zelf schaak" riep hij, en natuurlijk had hij gelijk. Maar ik zag het echt niet en mijn eerste reactie was dan ook zoiets als "Hè, waarom niet?" Tergend langzaam drong de afschuwelijke waarheid tot me door: ik kon promotie niet meer verhinderen. Eigenlijk had ik op dat moment het liefst door mijn stoel willen zakken! Maar goed, **54.Pf4+** ging dus terug en in plaats daarvan speelde ik het in ieder geval legale **54.Pxf5**.

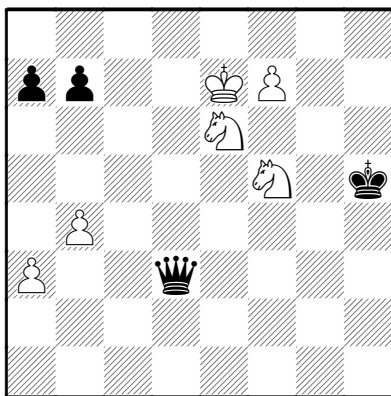
N.B.: Jan Willem had hier twee minuten bedenktijd erbij kunnen claimen omdat ik zijn klok had ingedrukt, al was het maar een nanoseconde. Met die twee minuten extra had hij vast wel de weg naar eeuwig schaak, die hem nu ontging, gevonden.

54. .. d1D 55.f7

55. .. Dd3+?

55. .. Dg4+ 56.Kh2 (**56.Kf2** geeft na **56. .. Dxf5+** de hele tent weg) **De2+** had eenvoudig remise gehouden. Nu volgt er echter een *excelsior* koningsmars: **56.Kf4 Dc4+ 57.Ke5 Dc3+ 58.Kd6 Dd3+ 59. Ke7** Bouwt en passant een valletje in.

Zo schaakt de jeugd ...

Jan Krans

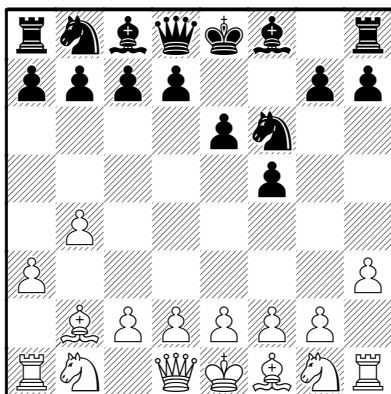
Met de onderstaande partij won Hilke van den Berg de schoonheidsprijs op het recente Nederlands jeugdkampioenschap (A-groep). Een lichte teleurstelling was er wel, want als Hilke zijn laatste partij tegen Daan Brandenburg had gewonnen in plaats van verloren zou hij zijn afgevaardigd naar het Europees Kampioenschap. Maar 'eeuwig gaat voor ogenblik' (Vondel): deze partij blijft in ons collectief geheugen gegrift!

Hilke van den Berg - Renze Rietveld

NJK 2004 (ronde 8)

In de voorgaande ronde had Hilke van de uiteindelijke kampioen Dennis Ruijgrok verloren. Dat verklaart wellicht zijn frivole openingsspel in deze partij.

1.a3 f5 2.b4 Pf6 3.Lb2 e6 4.h3!

59. .. Dxf5

Verliest de dame maar een vraagteken is niet op zijn plaats want er was al niets fatsoenlijks meer. *Und jetzt, mit zitternder Hand: 60.Pg7+*

En de arme Jan Willem gaf gebroken op. Hierdoor eindigde de wedstrijd in 5½-4½ voor Tal en was ik de held. Het duurde echter nog een hele tijd voor ik me er echt vrolijk om kon maken, want ik schaamde me kapot dat mij voor het eerst in mijn carrière een onreglementaire zet was ontglipt. Het zou me daarna ook nimmer meer overkomen.

Een 'logische' zet: pion f5 moet je aantasten met g4!

4. .. a5 5.b5 b6 6.e3 Lb7 7.Pf3 Le7 8.g4!

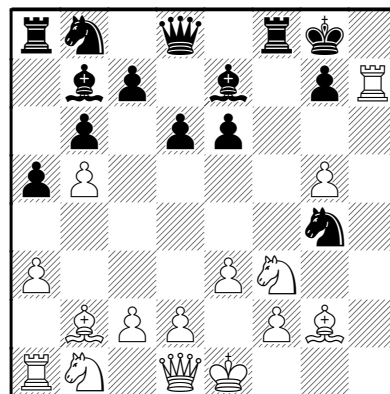
Dit is het moderne schaak, à la Watson, op een wel heel radicale manier. Watson beschrijft in zijn *Secrets of Modern Chess Strategy* de 'nieuwe verhouding tussen vleugel en centrum' (pp. 132-137). Deze partij kan zo in de volgende druk.

8. .. fxg4 9.hxg4 0-0 10.Lg2 d6 11.g5 Pg4(?)

Interessant is hier 11. .. Pe4 12.Lxg7 Kxg7 13.Pd4. maar waarschijnlijk hield zwart geen rekening met het nu volgende geweld.

12.Txh7!

En hier begint het feest. Net op het moment dat je denkt dat de opening niets heeft opgeleverd voor wit komt deze mokerslag. Zwart dacht lang na voor hij het offer aannam. In *NRC* schrijft Hans Ree dat het vooral mooi is 'omdat het lijkt alsof wit geen andere aanvalsstukken bij de hand heeft.' Vanaf nu doet zwart steeds de beste zet, maar het helpt niet.

12...Kxh7 13.Pd4! De8!

Na 13. .. Lxg2 14.Dxg4 moet zwart ook 14. .. De8 doen om het mat met Dh5+ etc. te voorkomen.

14.Dxg4 Lxg2 15.Dxg2

Let in de komende zetten even op de toren op a8, door Hilke consequent versmaad, ook als hij niet vergiftigd is. Het is een mooi voorbeeld van wat Piet Peelen in zijn lessen aan de jeugd een 'toekijkende' toren noemt: het ding staat tot het einde van de partij werkeloos op zijn uitgangsveld.

15. .. Df7

Ree: 'Wit staat nog slechts een kwaliteit achter en zijn aanval is beslissend. In het vervolg speelt hij een beetje kat-en-muis, want op verschillende momenten had hij een snellere beslissing kunnen afdwingen. Terecht denkt wit dat de winst wel vanzelf zal komen als hij gewoon natuurlijke aanvalszetten doet.'

16.Pc3!

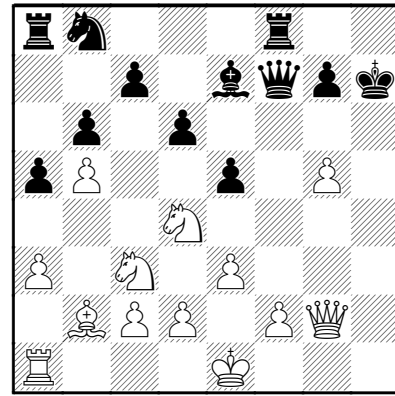
Je vraagt je af welk computerprogramma Ree eigenlijk gebruikt, want dit is zeker geen kat-en-muis-moment. Het is typerend voor de computer om met 16.g6+ de zwarte batterij even van f2 af te leiden om na 16. .. Dg6 17.Dh1+ Kg8 op a8 te kunnen slaan. Na 18.Dxa8 Dg1+ (of 18. .. Lh4) is van het witte voordeel echter niets meer over, integendeel.

16. .. e5 (zie diagram volgende kolom)**17.0-0-0!**

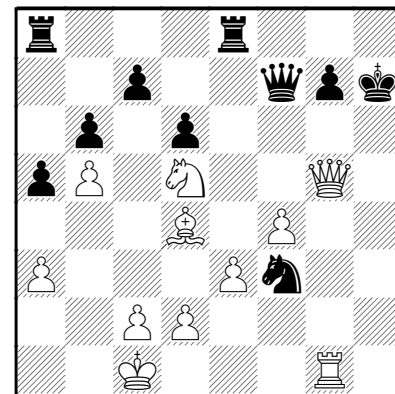
Je mag vermoeden dat Hilke op 17. .. exd4 het sterke 18.Th1+ Kg6 (18. .. Kg8 19.g6 en spoedig mat) 19.Pd5 van plan was.

17. .. Lxg5 18.Dxg5 exd4 19.Pd5 Te8 20.Lxd4 Pd7 21.Tg1

Ook niet onaardig is het dameoffer na 21.Th1+ Kg8 22.Dh4 Dg6 23.Pf4 Dh6 24.Tg1!.

stelling na 16. .. e5

21... Pe5 22.f4 Pf3**23.Pf6+!**

Hilke maakt het in stijl af. Zo win je schoonheidsprijzen, niet met het prozaïsche 23.Dxg7+ Dxg7 24.Txg7+ Kh6 25.Lc3.

23. .. Dxf6 24.Dh5+ Dh6 25.Txg7+ Kh8

Toch aardig om niet op te geven.

26.Dxh6 mat.

Zonder titel

Jan Krans

Er zijn er op de club die tegen mij zo snel mogelijk de dames ruilen, want 'dan kan hij er toch niks meer van'. Of die me verrassen met vijftien zetten 'theorie' – alsof er daar meer dan vijf voor nodig zijn. Er zijn er die tegen mij gewoon geduldig op

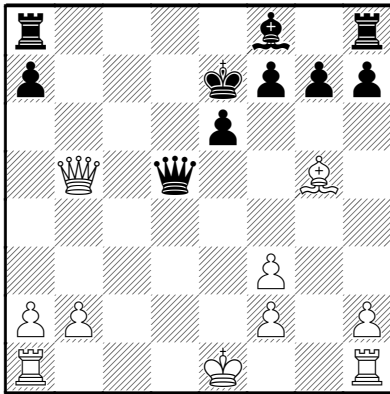
hun 100 of 200 elopuntjes meer rekenen. Meestal hebben ze gelijk, maar niet altijd.

Jan Krans – Menno Okkes (FM)

Amstelveen Kandidatentoernooi, 3 mei 2002

1.e4 c6 2.d4 d5 3.exd5 cxd5 4.c4 Pf6 5.Pc3 Pc6

6.Pf3 Lg4 7.cxd5 Pxd5 8.Db3 Lxf3 9.gxf3 e6
10.Dxb7 Pxd4 11.Lb5+ Pxb5 12.Dc6+ Ke7 13.Dxb5
Dd7 14.Pxd5+ Dxd5 15.Lg5+!

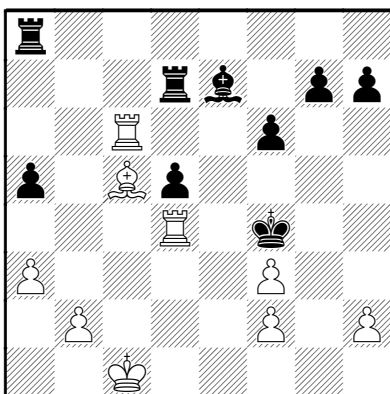
Een fijn detail, zoals zal blijken.

15. .. f6 16.Dxd5 exd5 17.Le3 Tot hier ergens beantwoordt Menno bijna alles wat ik verzin a tempo. Kennelijk zitten we nog in zijn theorie. Ik word haast beducht voor het moment dat hij echt zal gaan nadenken, want dan heb ik waarschijnlijk weer eens iets gekes gedaan. Bovendien ben ik in een eindspel beland tegen een tegenstander die niets liever schijnt te hebben.

17. .. Ke6 18.0-0-0 Lb4 19.Td3 Thd8 20.Thd1 Td7 21.a3 Le7 22.Tc3 a5 23.Tc6+ Kf5 24.Lc5 Ik heb geen flauw idee of dit echt goed is. Misschien moet 24.Td4 wel.

24. .. Kf4!? 24. .. Lxc5 25.Txc5 Kf4 26.Tdxd5 Txd5 27.Txd5 Kxf3 lijkt beter.

25.Td4+ Het beslissende moment:

25. .. Kxf3? Dat wordt een verliezende wandelkoning. Zwart moet terug, maar heeft kennelijk de volgende zet gemist: wit gaat op mat spelen. Menno mag dan denken dat het om een eindspel gaat, ik let op andere dingen... Tot mijn eigen verbazing blijkt het prachtig te werken:

26.Lb6! Om het met Rob Bertholée te zeggen: nu pas blijkt de werkelijke bedoeling van 15.Lg5 en het daarmee uitlokken van f6: zwarts loper kan niet meeverdedigen, zetten als 26. .. Lg5 zijn verhinderd. Sowieso blijkt de zwarte koning opvallend verstoken van hulptroepen.

26. .. Ld6 Na lang nadenken. Ook andere dingen baten al niet meer:

1. Op 26. .. Ld8 komt 27.Tc3+ Kg2 28.Lc5! om alles er in te houden. Er kan dan volgen:

a) 28. .. a4 om de loper vanaf a5 te laten verdedigen. 29.h4! Matverandering. Thematisch is nu 29. .. La5 30.Tg3+ Kh2 31.h5!, de zijvarianten zijn voor de ijverige schaakstudent;

b) 28. .. Tc8 29.f4! Le7 om het mat door middel van druk op de c-lijn af te wenden, maar na 30.Td2+ Kh1 (niet 30. .. Kf1 met mat, te beginnen met 31.Tcc2) 31.Td1+ Kg2 32.Tg1+ Kxh2 33.Txg7 is het net zo goed uit.

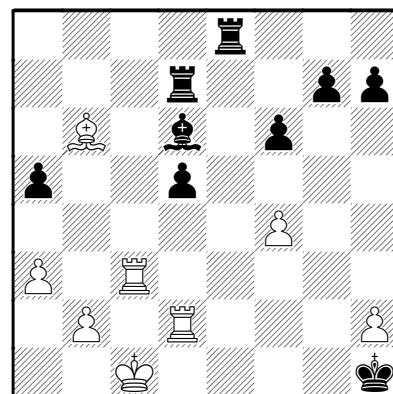
2. Iets als 26. .. Kg2 helpt natuurlijk ook niet: wit speelt gewoon 27.Tc3 en de problemen zijn nog net zo groot.

3. Na bijvoorbeeld 26. .. Ta6 tenslotte geeft wit desnoods zonder hulp van zijn loper mat: 27.Tc3+ Kg2 28.f4!.

27.Tc3+ Kg2 Of 27. .. Ke2 28.Td2+ Kf1 29.f4! De aanval speelt zichzelf.

28.f4! Te8 Probeert de onderste rij nog af te scheremen.

29.Td2+ Kh1

30.h4! Matverandering (alweer): het kan ook met 31.Th3.

30. .. Tc8 Olie op de golven?

31.Td1+ Nog even nauwkeurig blijven, hoewel het niet eens meer nodig is: 31.Txc8 Lxf4 32.Lxa5 zou ook goed genoeg zijn.

31. .. Kg2 32.Txc8 Lxf4+ 33.Kb1 g5 34.Td3 In stijl: weer op het mat af. 1-0